

Nieuwe topper
van de bestsellerauteur van
Dior & dennenbomen

Mariëtte
Middelsebeek

Hex!

Romantisch, charmant en vol humor

HEX!

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

Mariëtte Middelbeek
TWEE IS TE VEEL
REVANCHE IN NEW YORK
STERRENSTATUS
DIOR & DENNENBOMEN
LOVALICIOUS

Mia Land
TAXI!
RONDJE!

Els Ruiters
DOOR DIK EN DUN
HOLLEN OF STILSTAAN
LIEFDE IN DE STEIGERS

Anita Verkerk
HEISA IN VENETIË
ETAGE TE HUUR
PRINCESS FLIRT
LEVE DE LIEFDE!
LANZAROTE LOVER

Rianne Verwoert
LIEVER NIET VERLIEFD

Mariëtte Middelbeek

Hex!

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 403 2
NUR 340

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Getty Images
© 2008 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

Ik leun met mijn hoofd tegen het harde plastic van het kleine vliegtuigraampje. Aan de buitenkant zijn een paar ijsbloemetjes ontstaan en het raampje voelt koud aan. Precies wat mijn verhitte wangen nodig hebben. Het schermpje in de hoofdsteun van de stoel voor me vertelt me dat het nog exact vijf uur en zestien minuten duurt voor we zullen landen op Schiphol. Nog vijf uur en zestien minuten voor ik weer bij Julian ben. De gedachte aan hem doet mijn wangen opnieuw stomen en daar helpt zelfs een ijskoud raampje niet tegen.

Ik denk aan dat ene moment, nu drie maanden geleden. Ineens besloot ik dat ik het helemaal had gehad met mijn leven, dat ik spanning en avontuur nodig had en dat ik toch zeker veel te jong was om nu al in een sleur te zitten. Ik sluit mijn ogen en kreun zachtjes als ik mezelf in gedachten weer naar het reisbureau zie gaan en tegen de dame achter de balie hoor verkondigen dat ik op wereldreis ga. Of ze het even voor me kan regelen?

Nou, dat kon ze wel en maar een paar weken later stond ik op Schiphol, met twee volgepakte koffers, een ticket naar Wladiwostok in mijn hand. Want als ik, Daphne van Dam, op wereldreis ga, dan doe ik dat heel anders dan anderen. Dan ga ik niet naar Australië of Los Angeles, nee, dan boek ik een reis naar een plek die niemand bezoekt: Noordoost-Rusland, nota bene. Inmiddels ben ik erachter waarom niemand erheen gaat. Er is werkelijk helemaal niets te beleven, en bovendien vriest het er standaard een graad of vijftig. Julian had me al gewaarschuwd...

Mijn hart slaat over als ik aan mijn vriendje denk. Hij is de belangrijkste reden dat ik ben teruggekomen.

Vanuit Wladiwostok vloog ik door naar Mongolië en daarna naar Nepal, maar het enige wat er gebeurde was dat ik diep ongelukkig werd. Elke avond als ik in mijn bed lag – nou ja, slaapzak, in het beste geval – dacht ik aan thuis en hoe heerlijk het is om in een sleur te zitten. Elke dag werken, 's avonds naar Julian en in het weekend met vrienden op stap. Wie heeft ooit gezegd dat daar iets mis mee is?

Nou, ik dus. En ik zal ook de eerste zijn om toe te geven dat ik het fout had. Trouwens, er is moed voor nodig om te durven toegeven dat je een fout hebt gemaakt. Het is niet laf, maar dapper om na een wereldreis van vijf weken en drie dagen terug te komen, in plaats van een jaar weg te blijven als je het niet naar je zin hebt. Jammer dat niet iedereen dat inziet.

‘Mevrouw?’ zegt de steward met het hoge stemmetje. ‘Wilt u misschien wat drinken?’

Ik bestel nog een gin-tonic – mijn vijfde, als ik goed heb geteld – en hoop wat te kunnen slapen voor het vliegtuig in Nederland aankomt. Ik sla het drankje in drie teugen achterover, voel hoe de alcohol zich door mijn lichaam verspreidt en sluit mijn ogen, terwijl ik probeer een enigszins comfortabele slaaphouding te vinden. Dat lukt uiteraard niet, maar uiteindelijk vat ik toch de slaap met dank aan het monotone gebrom van de motoren waar ik gek genoeg altijd heel rustig van word. Vlak voor ik wegdroom zie ik op het schermpje dat we vijf uur en zeven minuten verwijderd zijn van Nederland. Nog vijf uur en zeven minuten weg van Julian. Ik kan niet stoppen met glimlachen. Ik weet zeker dat hij de afgelopen nachten ook geen oog heeft dichtgedaan. Het bed is natuurlijk koud zonder mij, denk ik poëtisch.

‘Hè? Wat?’ Ik schrik wakker en kijk verward om me heen. De motoren brullen en we gaan behoorlijk heen en weer. Ineens krijg ik visioenen van Air Crash Investigations, een programma waar ik om mij nu totaal onbegrijpelijke redenen behoorlijk verslaafd aan was. We zijn aan het neerstorten, ik weet het zeker!

Ik pruts aan mijn stoelriem, maar door mijn trillende handen krijg ik dat kreng niet los. In paniek kijk ik om me heen. Waarom blijft iedereen zo rustig? We storten neer! Ik probeer me het filmpje met veiligheidsinstructies voor de geest te halen, waar ik eigenlijk nooit naar kijk omdat ik denk dat ik het allemaal wel weet. De band van het zwemvest gaat áchter je rug langs en als je het vliegtuig verlaat moet je je schoenen uitdoen. Oh ja, nu weet ik het weer! Eerst je eigen zuurstofmasker opzetten en dan pas je kinderen helpen. Alleen heb ik geen kinderen. En ik zie ook nergens zuurstofmaskers. Dat heb ik weer! Zit ik in een vliegtuig waar de maskers ontbreken! Ik krijg het ineens verschrikkelijk benauwd.

Gelukkig heb ik eindelijk mijn riem los en ik spring overeind, ondertussen onder mijn stoel naar het zwemvest graaiend. Tegelijkertijd stoot ik hard mijn hoofd aan de bagagebak. Ik vloek hardop en de man naast me kijkt me verbijsterd aan.

‘Wat bent u aan het dóen?’ vraagt hij uiteindelijk. Op hetzelfde moment zie ik vanuit mijn ooghoek twee stewardessen op me afsnellen. Ze kijken niet blij. Logisch, als we neerstorten.

‘Mevrouw, wilt u onmiddellijk gaan zitten?’ vraagt de ene, die het meest pinnige gezicht trekt.

‘We zijn aan het landen,’ vult haar collega aan. ‘Wat u doet is heel gevaarlijk. En waarom staat u met een zwemvest in uw handen?’

Een beetje beteuterd kijk ik het tweetal aan. Nu pas valt het me op dat iedereen er heel relaxed bij zit en dat ik land zie als ik uit het raampje kijk. Land dat steeds dichterbij komt, maar niet zo snel dat het lijkt alsof het vliegtuig ongecontroleerd ter aarde stort.

Ik schraap mijn keel en ga weer zitten. ‘Sorry,’ mompel ik. ‘Eng gedroomd.’

De laatste minuten van de vliegreis doe ik mijn best om onzichtbaar te zijn, hoewel ik merk dat mensen hun nek bijna verdraaien om een glimp van me te kunnen opvangen. Ik ben de gek van het vliegtuig. Misschien geeft de piloot op dit moment wel door dat er een verdacht persoon aan boord is en dan mag ik het land niet eens in. Julian zal gebroken zijn, hij wordt natuurlijk wanhopig van bezorgdheid en als we elkaar dan uiteindelijk in de armen vallen, is het allemaal nog veel romantischer dan ik het me had voorgesteld. Hm, zo bezien is het helemaal niet zo slecht als ik wat langer op me laat wachten.

Aan de andere kant, dan krijgen mijn ouders vast een hartaanval en dat is het me nou ook weer niet waard. Zij beschouwen het vliegtuig sowieso als het meest gevaarlijke vervoermiddel op aarde, ook al heb ik al duizend keer gezegd dat het oude barrel waarmee zij de weg op gaan, een veel grotere kans op een ongeluk biedt. Ze weigeren echter dat te geloven, omdat ze ervan overtuigd zijn dat er weinig mis kan gaan als je met vier wielen op de grond blijft en standaard tachtig rijdt op de rechterbaan.

Het land komt nu in rap tempo dichterbij en voor ik het weet, scheren we al boven de landingsbaan. Het vliegtuig schommelt en beweegt alle kanten op als de wielen de landingsbaan raken, maar uiteindelijk komen

we veilig tot stilstand. Ik krijg tranen in mijn ogen als ik het grijze, Hollandse weer zie. Tranen van geluk, *that is*. Melancholisch bedenk ik dat ik zelfs de miezige regen heb gemist.

Diep weggedoken in mijn winterjas, alsof ik het nú al koud heb, verlaat ik het vliegtuig. De pinnige stewardess neemt niet de moeite me gedag te zeggen, en ik merk aan haar misprijzende blik dat ze me nog lang niet ver-geven heeft.

Gelukkig blijkt ze niet de douane te hebben ingeseind dat een gevaarlijke gek dreigt het land binnen te dringen, want ik kan gewoon doorlopen en de jongen bij de paspoortcontrole flirt zelfs nog met me. Dat, of hij had een wimper in zijn oog. Trouwens, ik ga er toch niet op in, want ik heb Een Vriend. Of ik Ben Verloofd, dat klinkt eigenlijk beter. Formeel gezien moet Julian me nog vragen, maar dat kan niet anders dan slechts een kwestie van tijd zijn. Stiekem heb ik visioenen van mijn vriend, die op Schiphol voor me op de knieën gaat. Nu ik vijf weken ben weggeweest, moet hij zich toch realiseren dat hij nooit meer zonder me wil. Andersom is dat in elk geval wel zo.

Ongeduldig wip ik van de ene voet op de andere. Veel te traag naar mijn mening draait de bagageband zijn rondjes. Er zijn pas drie koffers voorbijgekomen, en daar bevindt mijn knalpaarse Samsonite zich niet onder.

Ik probeer alvast een glimp op te vangen van de wachtende mensen aan de andere kant van het glas, maar dat lukt niet echt. Het is te ver weg en bovendien staan er zoveel mensen dat ik mijn familie en vrienden echt niet kan onderscheiden.

Ik oefen alvast mijn 'oh, jullie hier?'-blik, die ik zo meteen wil opzetten. Een paar mensen om me heen kij-

ken me wat bevreemd aan, maar na mijn optreden in het vliegtuig ben ik dat wel gewend.

Uiteindelijk rolt mijn paarse koffer tevoorschijn, waaraan ik de afgelopen weken zo gehecht ben geraakt. Snel pluk ik hem van de band en dan ga ik op weg naar de schuifdeuren, die de laatste tijd een belangrijke plek in mijn dagdromen hebben ingenomen. Al voor ik wegging, verheugde ik me op dit moment. Het moment dat ik bruinverbrand en op slippers (alsof ik vergeten ben dat ik naar Siberië ben geweest) door de deuren zou komen, en iedereen me met een daverend gejuich zou ontmoeten. Behalve dan dat ik geen slippers draag en ook niet zo bruin ben als ik zou willen zijn. Maar dat maakt in feite niet zoveel uit.

Mijn hart klopt in mijn keel als ik door de douane ga en eindelijk de deur bereik. Even blijf ik staan om van het moment te genieten. Dan haal ik diep adem en loop verder.

De deuren schuiven open, ik stap erdoor en... Ik zie niemand. Dat wil zeggen, ik zie heel veel mensen, maar geen bekenden.

Mijn 'jullie hier'-blik maakt langzaam plaats voor een 'ze zullen me toch niet vergeten zijn'-blik en dan voor een 'dit moet een misverstand zijn'-blik. Ze proberen me natuurlijk voor de gek te houden!

Ik begin te glimlachen en speel het spelletje mee. Heel duidelijk ga ik op zoek. Ik buig me overdreven om mensen heen, om zogenaamd achter ze te zoeken, ik loop met mijn hand voor mijn ogen om te laten zien dat ik ze écht niet zie en dan roep ik lachend: 'Kom maar tevoorschijn, hoor! Ik ben hiehier!'

Maar er gebeurt niets. Behalve dan dat een paar mensen me medelijdend aankijken, maar dat is iets wat ik na

mijn eerdere onfortuinlijke optredens meer dan gewend ben.

Net als ik me met het schaamrood op mijn gezicht uit de voeten wil maken om ergens in een donker hoekje te gaan zitten treuren over mijn lot, zie ik een bekend gezicht. Twee, zelfs.

Een beetje hijgend en met een rood hoofd komen mijn ouders aangelopen. Mijn moeder slaat haar handen ineen als ze me ziet. ‘Lieverd!’ roept ze, op me afrennend. ‘Ben je er al? Sorry dat we zo laat zijn, maar je vader had de afslag gemist en toen moesten we omkeren en we konden ook al geen parkeerplek vinden en... Nou ja, laat ook maar.’

Ze vliegt me om de hals en ineens merk ik dat er tranen over mijn wangen rollen. Ik sla mijn armen stevig om mijn moeder heen en ruik haar bekende geur. Met mijn ogen gesloten geniet ik van het feit dat ik weer thuis ben.

Ik omhels ook mijn vader en kijk dan met een glimlachje om me heen. ‘Ik heb jullie heus wel door, hoor. Leuk geprobeerd, heel grappig!’

Speels stomp ik mijn moeder tegen haar schouder. Ze wrijft over de plek en kijkt me wat bevreemd aan. ‘Wat bedoel je, lieverd?’

‘Dat hij zich ergens heeft verstopt.’ Ik ga op mijn tenen staan en kijk over de mensenmassa heen. Er zijn op Schiphol natuurlijk duizenden plekken waar je je schuil kunt houden.

Ik knipoog naar mijn vader, maar hij doet niets terug.

‘Oké,’ ga ik dan overstag. ‘Ik speel het spelletje nog wel even mee. Moet ik hem gaan zoeken? Joehoe, ik kom eraan!’

Mijn moeder werpt me nu echt een wantrouwende blik

toe. Ze voelt mijn voorhoofd. ‘Heb je in dat verre land misschien een vreemde ziekte opgelopen?’ informeert ze bezorgd. ‘Je had toch al je prikken gehaald voor je wegging?’

Ik raak nu een beetje geïrriteerd. Kijk, ik ben best in de stemming voor een grapje, maar het heeft inmiddels lang genoeg geduurd.

‘Mam,’ zeg ik wat geërgerd, ‘er is werkelijk een actrice aan je verloren gegaan, maar nu wil ik gewoon Julian zien. Waar is hij? Zit hij daar, in die bar?’ Ik kijk langs haar heen, maar van mijn vriendje ontbreekt ieder spoor.

Mijn ouders wisselen een bezorgde blik. ‘Lieverd,’ zegt mijn moeder dan, terwijl ze mijn hand pakt. ‘Ik weet niet wat je denkt, maar we houden je niet voor de gek. Julian is niet met ons mee gekomen, hoor. Hij komt vast met zijn eigen auto.’

‘Maar hij is er nog niet.’ Ik fluister het bijna, al weet ik niet waarom. Mijn vriendje zou me nooit laten zitten, zéker niet nadat ik zo’n lange tijd ben weg geweest. Er moet iets vreselijks gebeurd zijn!

‘Misschien kan hij de aankomsthal niet vinden?’ suggereert mijn moeder.

Ik kijk omhoog. We staan pal onder een bord met een levensgrote ‘2’. Hoe blind moet je zijn om dat over het hoofd te zien?

‘Of hij kan ook niet parkeren,’ mompelt mijn vader.

Maar ik geloof het niet. Hij moet hier ergens zijn.

Mijn mobiel begint te rinkelen en opgelucht grijp ik ernaar. Zie je wel, daar is hij al!

Het is echter niet Julians naam, maar die van mijn zusje, Kim, die in het schermpje verschijnt. Nu pas valt het me op dat zij er ook niet is. En mijn vriendinnen ook niet. Lekker is dat.

‘Kimmie!’ roep ik echter uitgelaten als ik opneem. ‘Hoe is het?’

‘Hoe is het met j ou?’ gilt ze. ‘Ik vind het z o jammer dat ik niet op Schiphol kan zijn, maar op m’n werk wilden ze me niet w eer vrij geven!’ Ik herinner me dat ze vijf weken geleden heeft moeten praten als Brugman om een dagje vrij te mogen wegens mijn vertrek. Ook flauw dat ze nu niet willen begrijpen dat mijn thuiskomst minstens zo’n belangrijke aangelegenheid is. *So what* dat we vijf weken verder zijn, en geen jaar?

‘Geeft niet, hoor,’ lieg ik. ‘Zullen we vanavond afspreken?’

‘Ehm... morgen?’ is haar antwoord. ‘Het spijt me, Daph, maar vanavond heb ik een vrijgezellenfeestje. Dat stond al weken gepland en ik wist natuurlijk niet dat je nu alweer... eh, ik bedoel, dat je nu terug zou komen.’

‘Ok e morgen,’ antwoord ik, dapper mijn teleurstelling verbergend. ‘Kom je naar mij toe?’

Ze belooft het en moet daarna ophangen, omdat haar baas alweer sikkeneurig naar haar kijkt. Ik verbreek de verbinding en bel meteen naar mijn voicemail, omdat Julian ongetwijfeld heeft gebeld terwijl ik in gesprek was.

U heeft geen nieuwe berichten, vertelt de mevrouw van de voicemaildienst me echter. Daarna wordt de verbinding onverbiddeijk verbroken.

‘Hij komt vast snel,’ probeert mijn moeder me te troosten. ‘Ik weet zeker dat er een logische verklaring is. Hij staat natuurlijk in de file en hij is vast zijn telefoon vergeten.’

Jaja, schamper ik in gedachten. Julian die zijn telefoon vergeet. Echt niet. Hij zou nog eerder zijn auto vergeten.

Ineens word ik boos en verdrietig tegelijk. Ik heb hem

toch gesms't dat ik vandaag terug zou komen, en na al die sms'jes waarin hij zei dat hij me zo miste, is op Schiphol staan om me op te halen toch wel het minste dat hij kan doen.

Ik bijt op mijn lip om de tranen tegen te houden en recht dan mijn rug. Terwijl ik mijn ene arm om mijn moeder en mijn andere om mijn vader heen sla zeg ik dapper: 'Kom, we gaan. Naar huis.'

Daar dient echter het volgende probleem zich aan. Waar het eerst nog een megagoed idee leek om mijn appartement in Amsterdam-West een jaar onder te verhuren, levert dat me nu alleen maar nadeel op. Vanuit Nepal heb ik mijn onderhuurder al verteld op te hoepen, maar nu ik met de sleutel in mijn hand voor de deur sta, merk ik heel duidelijk dat hij dat allesbehalve heeft gedaan. Er klinkt luide muziek en in het trappenhuis hangt de geur van wiet.

Ik twijfel. Sleutel of kloppen? Uiteindelijk kies ik voor het laatste. Het duurt even voor er wordt opengedaan, maar dan staat de jongen in de deuropening die ik vijf weken en drie dagen geleden de sleutel van mijn huis heb gegeven.

Ik heb zelden ergens zo'n spijt van gehad.

Met een wazige blik kijkt hij me aan. 'Heeee,' zegt hij dan langgerekt. 'Da's grappig.' Zo grappig dat hij de slappe lach krijgt. 'Jij lijkt precies,' hikt hij, 'op...' Nog meer gehik. 'Op die ene.'

Ik kijk hem onbewogen aan. 'Dat meen je niet.'

'Jawel,' knikt hij geestdriftig. 'Op die ene die hier woont.'

Ik lach niet met hem mee. 'Dat ben ik ook.'

'Huh?' Hij trekt zijn wenkbrauwen op, houdt zijn hoofd scheef en bekijkt me alsof ik ET ben en hij Elliot.

‘Oh ja,’ zegt hij dan, op dezelfde slome toon. ‘Nu zie ik het. Gut. Een jaar gaat ook snel.’

‘Ik heb je laten weten dat ik eerder thuiskom,’ help ik hem herinneren. ‘En daarom moet jij weg. Pak je spullen en verdwijn.’ Ik leun tegen de deurpost. ‘Je hebt vijf minuten.’

‘Echt niet.’

‘Echt wel.’ Hoe volwassen gevonden.

‘Ik woon hier.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Jij mocht hier wonen zolang ik er niet was. Maar nu ben ik er weer en dus moet jij weg. Pak je spullen en verdwijn.’

‘Nee.’

Ik zucht diep. Het leuke is dat hij zo stoned is als een garnaal en dat ik hem met één duwtje omver kan gooien. Maar dat doe ik niet, want dan valt hij waarschijnlijk bewusteloos neer. Het laatste waar ik zin in heb, is te gaan zitten wachten tot hij bijkomt, wat uren kan duren.

Daarom loop ik langs hem heen naar binnen. Ik kan wel huilen als ik mijn huiskamer zie. Overal staan spullen: van volle vuilniszakken tot lege dozen en van tassen vol met troep tot kleding die al in geen weken meer een wasmachine van dichtbij heeft gezien. Ik draai me verontwaardigd om, maar mijn in hoger sferen verkerende huurder kijkt straal langs me heen.

Kwaad begin ik de spullen bij elkaar te pakken en in zijn handen te duwen. Hij kijkt me met een verbouwereerde blik aan en laat alles weer vallen. Uiteindelijk trek ik het niet meer, hij moet weg en heel snel ook.

Ik ruk de deuren van mijn Franse balkonnetje open en kieper alles wat niet van mij is naar beneden. Nog altijd staat mijn huurder alleen maar te staan. De enige beweging die hij maakt is een zacht heen en weer bewegen

van zijn bovenlichaam, omdat hij niet in staat is dat stil te houden. Ik heb zin om hem achter zijn spullen aan te gooien.

Als laatste ruk ik de stekker van de geluidsinstallatie eruit, zodat de psychedelische zanger die uit de boxen knalde eindelijk zijn kop houdt. Ik kijk mijn huurder aan. ‘Ga je nog?’

Waar ik verwacht dat hij zal protesteren draait hij zich om en loopt mak als een lammetje mijn huis uit. Ik knal de deur achter hem dicht en draai meteen de sleutel om. Daarna laat ik me op de bank vallen. Hè hè, eindelijk rust.

Meteen veer ik weer overeind. Nog altijd heb ik niets van Julian gehoord en ik begin me nu serieus zorgen te maken. Ik herinner me nog de tranen in zijn ogen toen we op Schiphol afscheid namen. Stoer als hij is, wilde hij natuurlijk niet laten merken hoe erg hij het vond, maar ik weet gewoon zeker dat hij de eerste dagen voortdurend gehuild heeft. Net als ik, trouwens. Uiteindelijk heb ik in Wladiwostok bedacht dat Julian en ik gewoon twee harten verbonden tot één zijn, en die moet je niet uit elkaar halen. Ik kan niet wachten tot ik hem mijn vondst kan vertellen, hij is het vast met me eens. Heel stiekem denk ik aan het aanzoek dat hij me zal doen. Het kan nu toch echt niet lang meer duren...

Ik ijsbeer met mijn telefoon in de hand een tijdje door de kamer. Zal ik hem bellen of niet? Ik lijk verdorie wel een bakvis die net twee dagen verkering heeft, in plaats van een vijftwintigjarige volwassen vrouw met een serieuze, tien maanden durende relatie.

Waar wacht ik eigenlijk nog op?

Ik klap mijn telefoon open en zoek Julians nummer op. Zonder verder na te denken, bel ik hem op.

Het duurt lang voordat hij opneemt en ik begin me serieus af te vragen of mijn vader toch gelijk had. Misschien is Julian inderdaad zijn telefoon vergeten. Het zóu natuurlijk kunnen.

Uiteindelijk hoor ik zijn stem, die me vertelt dat hij even niet op kan nemen, maar dat ik natuurlijk altijd mijn naam en nummer na de piep kan achterlaten, zodat hij me terug kan bellen.

Ik dacht het niet.

Ik hang op en bel meteen weer. Uiteindelijk neemt hij op, gehaast. ‘Daphne, wat is er? Waarom bel je twee keer achter elkaar?’

Ik ben zo verbouwereerd over zijn reactie dat ik niets weet te zeggen.

‘Daph?’ vraagt hij. ‘Is er iemand dood? Waarom bel je zo vaak?’

‘Ik b-ben er weer,’ stamel ik uiteindelijk. ‘Ik ben weer in Nederland.’

Even blijft het stil. ‘Shit,’ vloekt hij dan hartgrondig. ‘Was dat vandaag?’

Mariëtte Middelbeek

HEX!

Een mislukte wereldreis, een verbroken relatie? Daphne heeft er genoeg van en vertrekt.

Na een mislukte wereldreis van exact vijf weken en drie dagen, keert Daphne van Dam terug naar Nederland. Tijdens haar afwezigheid blijkt haar vriendje Julian de banden met zijn bloedmooie ex-vriendin Annette te hebben aangehaald en het is hoog tijd voor Daphne om orde op zaken te stellen. Maar hoe moet ze dat aanpakken als Annette niet alleen Julians collega is, maar ook nog eens deel uitmaakt van het damesvoetbalteam dat hij traint?

Het lijkt allemaal gelukt te zijn, tot ze na een feestje tegen haar afspraak met Julian in toch thuis komt slapen en eerst Annette moet verzoeken het bed te verlaten, voor ze er zelf in kan! Daphne is boos en ontroostbaar en vertrekt, om haar wereldreis toch af te maken, naar Zuid-Afrika, zo ver mogelijk weg van haar gebroken liefde. Daar is het gek genoeg tóch Julian die haar de liefde van haar leven bezorgt!

Mariëtte Middelbeek heeft in een paar jaar tijd de boekhandel veroverd met haar grappige en originele verhalen. Eerder verscheen onder meer van haar *Lovalicious*, *Revanche in New York*, *Sterrenstatus* en *Dior en Dennenbomen*.

De pers over *Lovalicious*: Het is, zoals we van haar gewend zijn, een lekker, herkenbaar boek dat zich afspeelt in Amsterdam. (chicklit.nl)

NUR 340

ISBN 978-90-5977-403-2

9 789059 774032

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl